

Mig, mig, mig!

”Jeg har nok i mig selv”. Det er efterhånden blevet en overskrift over mange menneskers liv, fordi vi har så travlt med at udfolde os selv, og hvis vi tænker os lidt om så også vore børn og familie. For nylig har tal fra Børnefonden vist, at mange børn ønsker, at deres forældre har mere tid til dem. At de ikke hele tiden sidder med næsen i deres computer eller i-pads eller smartphones. At de er til stede, når de er sammen med deres børn – børnene savner dem simpelthen som forældre, der er interesserede i deres børn liv og dagligdag.

Det er dog skræmmende, at vi er nået dertil, at børn ligefrem savner deres forældre som nærværende i deres tilværelse. Jeg ved godt, at mange mener, at det er deres omgivelser, der forventer det af dem. At arbejdet ikke kan undvære medarbejderne fra de går hjem til de kommer igen – derfor er de nødt til at tjekke mails og følge med i, hvad der sker. Eller de skal give beskeder på Facebook og se, hvad andre laver.

Det er jo en udvikling, som er sket igennem de sidste par årtier. Jeg husker min egen far som meget travl i hverdagen, men når han var hjemme, så var han der – og vi kunne tale med hinanden. Min mor var endda hjemmegående, så hende kunne jeg meget ofte tale med. Vi kunne kommunikere og vi gjorde det. Vi fulgte med i hinandens dagligdag og vi havde en fornemmelse af, hvad de andre foretog sig. Det var nu rart, at der var nogen, der interesserede sig for, hvad jeg lavede, og om jeg overhovedet lavede noget.

Vi kender det nok alle, det, at være sammen med andre mennesker, som slet ikke virker som om vi er tilstede ved siden af, som om vi er luft for dem – det er slet ikke rart, og man kommer så hurtigt til at føle sig overset og glemt. Man kommer til at tvivle på, om man overhovedet er værd at bruge tid på. Man får med andre ord et meget lavt selvværd ved det. Det er nok værd at huske på, når man er forældre og bliver mødt af børnenes forventninger om nærvær. Vores nærvær er det, der er med til at give dem opfattelsen af, at de er værd at bruge tid på, at de betyder noget for os. Vi vil jo gerne give vore børn det bedste, og da er det værd at huske på, at vi forældre er det bedste, de kan få, og dem, de er mest afhængige af. Vi er vore børns største ressource – det er hos os og sammen med os, at de skal blive de selvstændige og velfungerende væsener, som vi gerne vil opdrage dem til at være – Så derfor – vær der for dem – vær sammen med dine børn!

/Peter Stentoft